

כא :

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

מסורת הש"ס

עין מצופה

בא א מיי סיה מלכות
משנה הלא :
בב ג מיי סיה מלכות
בב ג מיי סיה מלכות
מנח מלכות :
בר ד מיי סיה מלכות
הלא :
בגה ה מיי סיה מלכות
הלא :
בזו ו מיי סיה מלכות
מנח מלכות :
בזו ו מיי סיה מלכות
שקלים הלא :

שיטה מקובצת

א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות
א ה א מיי סיה מלכות

בלשבת המלח ששם בולחין עורות קדשים. מימה דמסכת
מדות (פ"ה מ"ג) דחשיב שש לשבת שנעורה
קמי לשכת המלח ששם היו נותנין מלח לקרבן לשכת הפסיה ששם
היו מולחים עורות (א) קדשים וי"ל דהא דקאמר הכא ששם מולחין
עורות קדשים ב"ל לאו דוקא אלמא כלומר

ממס היו נוטלין מלח למלוח עורות
קדשים בלשכת הפסיה והמלח לא
היה נמוך בלשכת המלח למלוח כי
אל לשלשנו שש והא דקמי עליה
במסכת מדות (גס וז א) ששם היו
נותנין מלח לקרבן היינו כלומר הלשנו
לצורך כבודת כבוד למלוח עורות וכל
דבר וקשיא לפירושו זה דא"כ היתה
מלח נד' מקומות והכל לא חשיב אלמא
בלשכת המלח והקפארת. ואם תאמר
למה מולחין את הקטורת בראשו של
מוצה יומר (ג) מעל הכבש והלא נמוצה
הפנימי היה קרב וי"ל לפי ששם הכבש
היה ממלכך נדס האברים אבל על
המוצה היו מולחין דבר יבש קומץ
ולבונה ומנחת כהנים ומנחת כהן
משיח ואע"פ שהיו מולחין שש עולת
העוף היה (א) מועט:

חולין פשיטא מאי בעו חתם.
פ"י בקוטרס משעו דמכניס
מולין לעורה ומשני אע"ג דאמר מר
יאלכו שאלכו עמה חולין ומרומה ופי'
(ב) בקוטרס כלומר מוך לעורה יאלכו
חולין ומרומה ויכניס (ב) ויאלכו על
השבע ומימה (א) הואיל והני חולין לזרך
אכילת קדשים הן לימינן ליה מלח
עולת קדשים בית המזבח היו
(א) נקדשו ומייה אפילו בעורה מכניסים
מבלי חולין דמנן פ"י כל המדיר וכחסי
דף (ג) ויכולן רשאין הכהנים לתת לתוכן
מבלי חולין ומרומה ונפקא ליה בגמ'
מדמכניס למשחה לגדולה ושמה בלחן
מבלי חולין שיעול ליתן מלח של
קודש כמו בקדשים עלמן:

ת"ל בריה מלח עולם הוא. ר"ת
גורם מלח ברית דפרישית
לעיל (דף ע"ו) : כל בהן ששוקף אינו
חוטא. לכן נוכרי אפילו לים פעורים
כמו כהנים דפריש עממא במסכת
שקלים כל העובר על הפקודים ושעט
לוי לא נפקד אבל רבן יוחנן בן זכאי
דריש כל העובר עובר בים סוף אף
על גב דמכניס כפרשת אלה פקודי
מלח ככר ואלף (א) ושעטה היינו
למרומת האדנים דשלש מרומות היו
דמפרש בקוטרס כפרשת כי תשא
ובלחמה של האדנים לא היה שנט לוי
אבל בלחמה של זרך קרבנות היו
והשפת גולת עפי לנדס בין עס ישראל:
העובר בים סוף (א) (נמשע) (על
הפקודים (א) דהא) (והא) דמכניס על
הפקודים משום מרומת אדנים ומייה
בלח"ה יס לפרש כל העובר על הפקודים
שנפקדי בין לנדס בין עס ישראל:
שהכהנים דורשין מקרא זה
עצמין. משמע דרבן
יוחנן בן זכאי לא (א) היה כהן והא
דמינח כספיה בני פכה שאלמר רבן
יוחנן בן זכאי לתלמידיו מה שעשו ושרתו ידי
היילן היה אלף שלם היה יכול לומר מה שעשו ושרתו ידי היינו טעמא לפי שלא שרפו פרה בימיו:

ויבן לקדשה. אין נריך למולחה יומר: שעל הכבש כו'. שנטל שם
כשמולחין (את הקומץ) (א) את האברים כדאמרן לקמן בלשכת מקומות
נמונה: אין מועלין בו. דשבו אינו ראוי: מאי (א) קראה. דשעל גבי
האבר מועלין דמכניס והשליכו עליהם הכהנים מלח והעלו אותם עולה
אלמלא דאזכר עם מלחו שניהם קרייין

התנו רבנן מלח שעל גבי האבר מועלין בו
שע"ג הכבש ושבראשו של מוכח אין מועלין
בו (א) ואמר רב מנחם מאי קראה והקרבתם
לפני ה' והשליכו הכהנים עליהם מלח והעלו
אותם עולה לה': (א) תנן התם : על המלח ועל
העצים שיהו הכהנים נאותין בהן אמר שמואל
לא שנו אלא לקרבנם אבל לאכילתה לא קא
ס"ד מאי לקרבנם למלוח קרבנם (א) לאכול
אכילת קדשים השתא למלוח עורות קדשים
יהיבין לאכילת קדשים לא יהיבין (א) דתניא
נמצאת אתה אומר בשלשה מקומות המלח
תנונה בלשכת המלח ועל גבי הכבש וכבראשו
של מוכח בלשכת המלח (א) ששם מולחין עורות
קדשים על גבי הכבש ששם מולחים את
האברים בראשו של מוכח ששם מולחין
הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת כהנים
ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים ועולת העוף
אלא מאי לקרבנם לאכילת קרבנם ומאי
לאכילת אכילת דחולין (א) חולין פשיטא מאי
בעו חתם אע"ג דאמר מר (א) יאלכו דשיאלכו
עמה חולין ומרומה כרי שתהא נאכלת על
השבע אפילו היה מלח דקדשים לא יהיבין
להו אמר ליה רבינא לרב אישי ה"ג מסתברא
דאי סלקא דעתך מאי לקרבנם למלוח טעמא
דאתני בית דין הא לא אתני בית דין לא
השתא לישראל יהיבין לכהנים לא יהיבין
דתניא יכול האומר הרי עלי מנחה יביא מלח
מתוך ביתו כדרך שמביא לבונה מתוך ביתו
ודין הוא נאמר הביא מנחה והביא מלח
ונאמר הביא מנחה והביא לבונה מה לבונה
מתוך ביתו אף מלח מתוך ביתו או כלך
לדרך זו נאמר הביא מנחה והביא מלח
ונאמר הביא מנחה והביא עצים * מה עצים
משל ציבור אף מלח משל ציבור נראה למו
דומה דנין דבר הנוהג בכל הזבחים מדבר
הנוהג בכל הזבחים ואל תוכיח לבונה שאינה
נוהגת בכל הזבחים או כלך לדרך זו דנין דבר
הבא עמה בכלי אחד מדבר הבא עמה בכלי
אחד ואל יוכיחו עצים שאינם באין עמה בכלי
אחד ת"ל 'ברית מלח עולם הוא ולהלן הוא
אומר 'מאת בני ישראל ברית עולם מה להלן
משל ציבור אף כאן משל ציבור אמר ליה רב
מדרבי לרב אשי (א) הכי
קאמר רב שישא בריה דרב אידי לא נצרכא אלא
לבן בוכרי דתנן (א) אמר
רבי יהודה העיד בן "בוכרי ביבונה כל כהן
ששוקל אינו חוטא אמר לו
רבן יוחנן בן זכאי לא כי אלא יכל כהן שאינו
ששוקל חוטא (א) אלא שהכהנים
דורשין מקרא זה לעצמן * וכל מנחת (א)
כהן כלייל תהיה לא תאכל
הואיל ועומר ושתי הלחם והלחם הפנים
שלנו היא היאך נאכלין ולכן
בוכרי כיון דלכתחילה לא מייחייב לאיתויי כי
מייחייב נמו חוטא הוא דאמאי
מעיל חולין לעורה (א) דמייחייב ומסר להון
לציבור סלקא דעתך אמינא
כי

העומרת ממנה וגו' דמכניס צריכה
דקרא יאלכו אהרן וצניו וצניפיה
כמיני יאלכו ודרש חתם יאלכו
שיאלכו עמה חולין ומרומה וכן
שהיא מעוטה יאלכוהו דסיפא שלא
יאלכו עמה חולין ומרומה זומן שהיא
מרומה: לכונו מהוך כיתו. דמכניס
(ויקרא ג) ונתן עליה לבונה והסד
והביאה אל בני אהרן: והביא עצים.
דמכניס (א) על העצים אשר על האש:
עצים משל ציבור. מפרש לקמן (א) :
עצים ומלח נוהגים בכל הזבחים.
מלח נא על הקומץ בכלי: כהנים
עולם. בלחם הפנים כמיני: מה
להלן משל ציבור. דמכניס מלח בני
ישראל: לא נצרכא. להמתין לבית דין
שהיו כהנים מולחין קרבנם משל
הקדש: אלא לכן בוכרי. האומר אין
כהנים חייבים (א) נשקלים: כל כהן
ששוקל. שמינח שקלו ללשכה בלדד:
אינו חוטא. מדקאמר אינו חוטא
מכלל דלכתחילה לא מייחייב וטעמא
מפרש כמיני שקלים (א) דמכניס כל העובר
על הפקודים (א) ושעט לוי לא נפקד ואע"ג
דאיכא למימר הא מייחייב חולין לעורה
אפילו הכי אינו חוטא כדמפרש לקמן:
כל כהן שאינו שוקל חוטא. בשקלים (א)
מפרש טעמא דמכניס זה יתנו זה
בנימטריא שנים עשר שצמיס והיינו (א)
שעט לוי וכל העובר מפרש חתם כל
העובר בים סוף: לעצמן. להנחתא.
וקא פריך ולכן בוכרי כו'. ס"ד א'
וכו'. והשתא מפרש לא נצרכא דלעיל:

ויבן לקדשה. אין נריך למולחה יומר: שעל הכבש כו'. שנטל שם
כשמולחין (את הקומץ) (א) את האברים כדאמרן לקמן בלשכת מקומות
נמונה: אין מועלין בו. דשבו אינו ראוי: מאי (א) קראה. דשעל גבי
האבר מועלין דמכניס והשליכו עליהם הכהנים מלח והעלו אותם עולה
אלמלא דאזכר עם מלחו שניהם קרייין

התוספתא למנחות פ"ד ה"ב
(א) שקלים פ"ד ה"ב
(ב) תוספתא פ"ד ה"ב
(ג) תוספתא פ"ד ה"ב
(ד) תוספתא פ"ד ה"ב
(ה) תוספתא פ"ד ה"ב
(ו) תוספתא פ"ד ה"ב
(ז) תוספתא פ"ד ה"ב
(ח) תוספתא פ"ד ה"ב
(ט) תוספתא פ"ד ה"ב
(י) תוספתא פ"ד ה"ב

תורה אור השלם

1. התקבצת לפי
2. והשליכו הכהנים
3. מלח והעלו אותם
4. יחולקו בני
5. והקטורת
6. ויבנו מעות
7. במקום קודש
8. מועד יאלכו
9. כל תרומת
10. נתייך לך
11. ארץ לזרע
12. עלים הוא
13. במדבר י"ט
14. ביום השבת

הגהות הב"ח

(א) ש"י ד"ה ע"ס
(ב) תוספתא
(ג) תוספתא
(ד) תוספתא
(ה) תוספתא
(ו) תוספתא
(ז) תוספתא
(ח) תוספתא
(ט) תוספתא
(י) תוספתא

גליון הש"ס

ג' מה ע"ש
ע' ומהי דף
ד"ה :

מוסף רש"י

יאלכו, שאכלו עמה
חולין ותרומה. בני שני
ממנו כתיב (ויקרא א)
יהנות ממנה יאלכו חולין
ובני יוספי דקרא חלן
אלה מועד יאלכו וקא דריש
יאלכו קרא יתורא היא.
וקאמר יאלכו ללא היא.
יאלכו עמה חולין ומרומה
וי' ו' קראת לא חולין
ממנו חולין למדע הא ל'
קראת יאלכו מתוך ודאי
ינסו יאלכו המתעב כרי
שתכל עם השעט אפילו
הונת יאלכוהו. היא
דיאלתה קריש משמט
יאלכו למדע. תוספתא ג'
אינו חוטא. ואע"ג דמכניס
(שמות ל) כל העובר על
הפקודים והסעט לא נפקדו
אם לא נתנו שקלים ללשכה

לוי חוטא דפרישאו כפי"ג (לעיל א) : יבני יוחנן בן זכאי לא היה כהן והא דמינח כספיה בני פכה שאלמר רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו מה שעשו ושרתו ידי היינו טעמא לפי שלא שרפו פרה בימיו:

לוי חוטא דפרישאו כפי"ג (לעיל א) : יבני יוחנן בן זכאי לא היה כהן והא דמינח כספיה בני פכה שאלמר רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו מה שעשו ושרתו ידי היינו טעמא לפי שלא שרפו פרה בימיו:

לוי חוטא דפרישאו כפי"ג (לעיל א) : יבני יוחנן בן זכאי לא היה כהן והא דמינח כספיה בני פכה שאלמר רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו מה שעשו ושרתו ידי היינו טעמא לפי שלא שרפו פרה בימיו: